

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karina Marczak
Sędziowie:	SO Agnieszka Bednarek-Moraś SO Zbigniew Ciechanowicz (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Ziemowit Augustyniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 lutego 2015 roku w S.

sprawy z wniosku **K. B.**

z udziałem (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C.**

w postępowaniu depozytowym

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawczynię od postanowienia Sądu Rejonowego w Gryfinie z dnia 16 kwietnia 2014 roku, sygn. akt I Ns 1210/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od wnioskodawczyni K. B. na rzecz uczestnika (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

Uzasadnienie postanowienia z dnia 13 lutego 2015 r.:

Wnioskodawczyni K. B. wniosła o zarządzenie sprzedaży 131.395 dm³ benzyny bezołowiowej 95, 10.250 dm³ benzyny bezołowiowej 98, 30.785 dm³ oleju napędowego oraz złożenia przez komornika uzyskanej ze sprzedaży kwoty do depozytu sądowego - powołując się na nadmierne trudności w jego przechowywaniu, ewentualnie o oddanie tych rzeczy pod dozór wnioskodawcy z zastrzeżeniem, że mogą być wydane (...) Sp. z o.o. w C. na jej wniosek. Wskazano, iż uczestniczka jest właścicielką opisanego tu paliwa, które przez poprzednika prawnego wnioskodawczyni zostało wypompowane ze stacji benzynowej położonej na nieruchomości wnioskodawczyni a zajmowanej przez uczestnika. Wnioskodawczyni realizując swój obowiązek zwrotu rzeczy będącej własnością uczestnika wezwała go do odbioru paliwa, lecz ten odmówił jego przyjęcia, popadając tym samym w zwłokę w wykonaniu zobowiązanie odbioru paliwa. W ocenie wnioskodawczyni w takiej sytuacji uczestnikowi nie przysługuje uprawnienie do żądania zapłaty odszkodowania.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w C. zażądał oddalenia wniosku, wskazując, iż poprzednik prawny wnioskodawczyni dokonał bezprawnego zajęcia stacji paliw dzierżawionej przez uczestnika i wypompowania paliwa. Wobec przekonania co do braku ustalenia tożsamości paliwa oferowanego do zwrotu z paliwem zabranym uczestnikowi oraz wątpliwości co do jego jakości uczestnik wykluczył możliwość przyjęcia paliwa od wnioskodawczyni i pismem z dnia 30 sierpnia 2013r. w oparciu o art.363 § 1 kc wezwał wnioskodawcę do zwrotu równowartości paliwa w kwocie 1.341.894,41 zł, tym samym w ocenie uczestnika nie powstał jego obowiązek odbioru paliwa.

Postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Gryfinie oddalił wniosek i obciążył wnioskodawczynię kosztami postępowania.

Powyższe rozstrzygnięcie oparto o następujące ustalenia:

(...) sp. z o.o. w C. prowadziła i prowadzi stację paliw w K., na nieruchomości dzierżawionej od Gminy C., na podstawie umowy dzierżawy z dnia 20 lutego 1995 r. Nieruchomość ta została sprzedana A. B.. Pomiędzy stronami toczy się spór sądowy o ustalenie nieważności tej umowy sprzedaży. W nocy z 20 na 21 kwietnia 2013 r. osoby działające na zlecenie A. B. pod dowództwem A. K. dokonały przymusowego przejścia stacji, bez orzeczenia sądu uprawniającego do tego, w trakcie procesu o wydanie nieruchomości A. B. przez spółkę (...). Przejęcia tego dokonano bez wcześniejszego poinformowania o tym przedstawicieli spółki (...) i bez porozumienia w tym zakresie. Zniszczono i uszkodzono część infrastruktury technicznej stacji, co uniemożliwiło dalsze prowadzenie tej działalności, w tym uszkodzono sondę do zbiornika paliwa, system monitorowania paliw, zdemontowano także sprzęt komputerowy służący do obsługi stacji.

Bez porozumienia z uczestnikiem dokonano wypompowania paliw znajdujących się z zbiornikach na tej stacji, a należących do (...) sp. z o.o. w C., do pięciu autocystern należących do firmy (...). W trakcie tego przepompowania nie był obecny żaden z przedstawicieli spółki (...), właściciel paliwa nie miał także wpływu na przebieg tych czynności ani na weryfikację stanu autocystern. Po wypompowaniu paliwa autocysterny pozostały na terenie stacji paliw.

Po dokonaniu przejścia stacji i wypompowaniu paliwa należącego do spółki (...) pismem z dnia 22 kwietnia 2013r. przedstawiciel A. B. A. C. wezwał uczestnika do odbioru wypompowanego ze stacji paliwa w sposób dogodny dla uczestnika, ewentualnie zaproponował odkupienie tego paliwa po cenie hurtowej PKN (...). W odpowiedzi na to wezwanie uczestnik w piśmie z dnia 24 kwietnia 2013r. oświadczył, że z uwagi na bezprawne przejęcie i okupowanie stacji paliw odmawia prowadzenia jakichkolwiek rozmów dotyczących paliw, wskazując, że wypompowanie paliw traktuje jako przywłaszczenie mienia. W dniu 25 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie dokonał zabezpieczenia roszczenia (...) sp. z o.o. w C. o przywrócenie naruszonego posiadania, nakazując usunięcie pozwanego A. B. oraz innych osób reprezentujących jego prawa wraz z ich rzeczami z działki gruntu nr (...) położonej w K. i posadowionych na niej budynków: stacji paliw, budynku handlowo-gastronomicznego, myjni samochodowej i wiaty, a nadto oddanie spółce (...) tego gruntu w posiadanie na czas trwania procesu w sprawie XI GC 382/13. W związku treścią postanowienia sądu Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gryfinie G. J. zawiadomił A. B. o wszczęciu egzekucji z art.1046 kpc i wezwał do dobrowolnego wydania nieruchomości. Zawiadomił także, że czynności przymusowego odebrania nieruchomości odbędą się 26 kwietnia 2013 r. godz. 10.00. W dniu 25 kwietnia 2013r. podczas czynności komornika na terenie stacji paliw prokurent uczestnika S. T. oświadczył, że żąda opuszczenia autocystern firmy (...) z terenu stacji oraz że nie wie, co znajduje się w tych autocysternach. Działający w imieniu (...) A. K. oświadczył wówczas, że znajduje się w nich paliwo wypompowane ze zbiorników paliwa na tej stacji, należącego do spółki (...). Cysterny opuściły nieruchomość, udając się na stację paliw do K.. W dniu 9 maja 2013r. paliwo znajdujące się w autocysternach zostało przewiezione do Bazy (...) w M., tam następnie przepompowano je do cystern i zbiorników paliw.

A. B. zmarł w dniu 5 czerwca 2013r., zaś jego spadkobiercą jest K. B..

W piśmie z dnia 18 lipca 2013r. wezwano ostatecznie spółkę (...) do odbioru paliwa stanowiącego jej własność, proponując termin 26 lipca 2013r., informując jednocześnie, że paliwo jest w takim stanie, w jakim zostało wypompowane ze zbiorników na stacji w K.. W odpowiedzi na wezwanie uczestnik wskazał, że nie ma podstaw

do rozmowy na temat przyjęcia oferowanego paliwa, dopóki wnioskodawca nie wykaże dokumentami tożsamości oferowanego paliwa z paliwem zabranym ze stacji oraz ilości i jakości tego paliwa. Wskazano także, że obecnie z uwagi na brak możliwości zidentyfikowania zabranego paliwa spółka może jedynie rozważyć możliwość przyjęcia takiego samego paliwa jak zabrane ze stacji (...), zakupionego na koszt (...) u renomowanego dostawcy paliw.

W piśmie z dnia 7 sierpnia 2013r. K. B. podtrzymała stanowisko w sprawie, powołując się na dokumentację dotyczącą badania przedmiotowego paliwa. (...) sp. z o.o. w odpowiedzi na pismo wskazała, że nie jest w stanie stwierdzić, że oferowane paliwo jest paliwem zabranym z jego stacji, min. z uwagi na fakt, iż badania paliwa pochodzą sprzed 3 miesięcy. Charakter działań poprzednika prawnego wnioskodawczyni na stacji paliw w K. wyłącza całkowicie zaufanie do oświadczeń i deklaracji firmy (...) wskazując, że przyjęcie oferowanego paliwa wiązałoby się dla uczestnika z nieuzasadnionym ryzykiem. Mając to na uwadze na podstawie art.363§1 k.c. wezwano wnioskodawczynię do zwrotu równowartości paliwa, tj. kwoty 1.341.894,11 zł. W następstwie kolejnych pism obu stron stanowisko obu stron nie uległo zmianie, a propozycje kierowane przez firmę (...) pod adresem uczestnika co do możliwości zbadania paliwa na warunkach uczestnika nie znalazły u uczestnika aprobaty.

W dniu 4 listopada 2013r. na zlecenie wnioskodawczyni przeprowadzono badanie paliw będących przedmiotem wniosku, a ich wynik złożono do akt sprawy.

Wyrokiem z dnia 16 października 2013r. Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w sprawie XI GC 715/13 przewrócił na rzecz (...) sp. z o.o. w C. utracone posiadanie działki nr (...) w K. i posadowionych na niej budynków, nakazując usunięcie pozwanej K. B. i innych osób reprezentujących jej prawa wraz z ich rzeczami z tego gruntu, a nadto oddanie go w posiadanie uczestnika.

Oceniając tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy wniosek uznał za niezasadny, gdyż nie zachodziła podstawa do złożenia świadczenia wskazanego we wniosku do depozytu sądowego ani też do zarządzenia sprzedaży paliwa w postępowaniu depozytowym w myśl art.693⁹ k.p.c., ponieważ wnioskodawczyni nie wykazała, aby istniał po jej stronie obowiązek świadczenia polegającego na zwrocie uczestnikowi paliwa wskazanego we wniosku, a tym samym aby wierzyciel popadł w zwłokę z odebraniem przedmiotu tego świadczenia. W ocenie Sądu Rejonowego uczestniczka dokonała skutecznego wyboru świadczenia pieniężnego odmawiając odbioru paliwa zaoferowanego przez wnioskodawczynię, gdyż zebrany w sprawie materiał nie pozwala na stwierdzenie, czy oferowane do depozytu paliwo jest dokładnie tym samym paliwem, jakie zostało zabrane spółce (...) dnia 21 kwietnia 2013 r.

Apelację od postanowienia Sądu Rejonowego złożyła wnioskodawczyni skarżąc je w całości i żądając uwzględnienia złożonego wniosku, ewentualnie uchylenia postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono:

1. naruszenie przepisów art. 222, 224 i 225 KC w zw. z art. 415 KC poprzez błędne zastosowanie i przyjęcie, iż:
 - a. właściciel rzeczy jest uprawniony do domagania się odszkodowania na podstawie art. 415 KC, z pominięciem art. 224 i 225 KC, obejmującego wartość rzeczy w sytuacji, gdy rzecz nie została utracona lub zniszczona, a posiadacz zaoferował właścicielowi wydanie rzeczy, gdy tymczasem odpowiedzialność wynikająca z pozbawienia właściciela władztwa nad rzeczą uregulowana została w sposób szczególny w art. 224 i 225 KC, co wyłącza inne podstawy odpowiedzialności posiadacza wobec właściciela,
 - b. przepisy art. 224 i 225 KC nie stanowią regulacji szczególnej w stosunku do przepisu art. 415 KC i nie wyłączają odpowiedzialności posiadacza z innej podstawy, w tym wynikającej z art. 415 KC, gdy tymczasem odpowiedzialność wynikająca z pozbawienia właściciela władztwa nad rzeczą uregulowana została w sposób szczególny w art. 224 i 225 KC, co wyłącza inne podstawy odpowiedzialności posiadacza wobec właściciela,
 - c. obowiązek posiadacza w zakresie zwrotu rzeczy odnosi się do tej samej rzeczy oznaczonej co do gatunku, gdy tymczasem obowiązek ten obejmuje nie tą samą rzecz, ale taką samą rzecz,

d. właściciel może odmówić odbioru rzeczy zaoferowanej przez posiadacza, gdy tymczasem właściciel prawa takiego nie posiada, a co więcej nie ma prawa odmówić odbioru zaoferowanej rzeczy, nawet gdyby jej stan był pogorszony,

2. naruszenie przepisu art. 363 KC poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, iż właściciel ma prawo wyboru pomiędzy wypłatą odpowiedniej sumy pieniężnej a przywróceniem stanu poprzedniego, gdy tymczasem uprawnienia właściciela uregulowane zostały w art. 222 i nast. KC i przewidują uprawnienie właściciela do żądania wydania rzeczy i sprzężony z nim obowiązek posiadacza do jej wydania właścicielowi, a nie uprawnienie do domagania się odszkodowania za rzecz, która nie została utracona lub zniszczona,

3. naruszenie przepisu art. 357 KC poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, iż przepis ten nie ma zastosowania w niniejszej sprawie, gdy tymczasem przepis ten ma zastosowanie do wszelkich zobowiązań i świadczeń, zarówno zobowiązań umownych, jak i zobowiązań wynikających z prawa rzeczowego,

4. naruszenie przepisu art. 486 KC poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, iż uczestnik postępowania nie popadł w zwłokę w zakresie odbioru paliwa i w związku z tym brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku, gdy tymczasem z z materiału dowodowego wprost wynika, iż uczestnik bezpodstawnie odmówił odbioru zaoferowanego przez wnioskodawcę paliwa,

5. naruszenie art. 233 § 1 w zw. z art. 13 § 2 KPC poprzez dokonanie przez Sąd Rejonowy oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny i w konsekwencji:

a. przyjęcie, iż uszkodzenie sondy oraz systemu monitorowania paliw nastąpiło z winy i na skutek działań poprzednika wnioskodawczyni, gdy tymczasem świadkowie zeznali, iż uszkodzenia te istniały przez przystąpieniem do wypompowania paliwa,

b. pominięcie okoliczności, iż wyjazd autocystern z paliwami uczestnika z terenu stacji paliw nastąpił na wyraźne polecenie uczestnika i Komornika działającego na wniosek uczestnika, które to działania spowodowały konieczność wywiezienia paliwa z terenu stacji benzynowej, zamiast jego powrotnego wlecia do zbiorników, z których pochodziło,

c. przyjęcie, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie, iż zaoferowane uczestnikowi oraz objęte wnioskiem paliwo nie jest tym samym paliwem, które zostało wypompowane ze zbiorników znajdujących się na terenie stacji paliw.

Uczestnik zażądał oddalenia apelacji oraz zasądzenia od wnioskodawczyni kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie była zasadna.

Zgodnie z art. 693¹ k.p.c. w postępowaniu depozytowym sąd nie bada prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku, ograniczając się do oceny, czy według przytoczonych okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione. Norma ta, ze względu na jej ogólny charakter, znajduje bezpośrednie zastosowanie również do stanów faktycznych regulowanych art. 693⁹ k.p.c. Aczkolwiek ustawodawca nie nakłada na sąd obowiązku przeprowadzenia postępowania dowodowego, to obarczając go obowiązkiem oceny prawnej okoliczności faktycznych sprawy podanych we wniosku i dodatkowo zakładając aktywny udział uczestnika w takim postępowaniu (art. 514 k.p.c.), co wskazuje na konieczność analizy twierdzeń obu stron i dopuszcza również możliwość, ze względu na treść art. 13 § 2 k.p.c. prowadzenia postępowania dowodowego. W okolicznościach niniejszej sprawy, gdzie przedmiot postępowania ma znaczną wartość i jest specyficznego rodzaju, a strony składały w trakcie trwania wzajemnych relacji różne oświadczenia, w tym i mające charakter materialnoprawny – przeprowadzenie postępowania dowodowego uznać należy za uzasadnione.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, które co do kwestii kluczowych w niniejszej sprawie nie były sporne. Kwestionowane przez Apelującą ustalenia faktyczne dotyczące uszkodzeń przez

osoby działające na zlecenia poprzednika prawnego wnioskodawczyni urzędzeń służących do pomiaru poziomu paliwa w zbiornikach znajdujących się na spornej stacji w K. oraz systemu monitorowania paliw nie może odnieść zamierzonego skutku ze względu chociażby na to, że stacja ta była przed dniem 22 kwietnia 2013 r. czynnym przedsiębiorstwem, zaś ponownie została uruchomiona w okresie trzech miesięcy od jej odzyskania przez uczestnika, co nie było kwestionowane.

Fakt wyjazdu autocystern z paliwem ze spornej stacji na wyraźne polecenie uczestnika i Komornika nie był kwestią sporną. Zaś zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na stwierdzenie tożsamości paliwa zabranego ze stacji paliw w K. przez ojca wnioskodawczyni z paliwem oferowanym do odbioru. Sposób ukształtowania wzajemnych relacji stron związanych z zajazdem ojca wnioskodawczyni na stację paliw w K. nie pozwala a priori na uznanie twierdzenia wnioskodawczyni w tej kwestii za zgodne z prawdą. Samowolne wypompowanie paliwa będącego własnością uczestnika do autocystern a następnie jej przepompowanie do zbiorników stacjonarnych w warunkach nie pozwalających na prześledzenie tego procesu może nasuwać wątpliwości co do tożsamości i jakości oferowanego przez uczestniczkę paliwa. Dodatkowo zważywszy na okoliczności, w których doszło do zaboru paliwa, a mianowicie przy użyciu siły, z pogwałceniem podstawowych zasad, którymi winni się kierować zwykli ludzie, to za słuszne uznać należy przekonanie Sądu Rejonowego, iż w relacjach między stronami zaistniały szczególne okoliczności, poprzez pryzmat których oceniać należy oświadczenia materialnoprawne uczestnika. Miarą poziomu wzajemnych relacji stron niniejszego postępowania jest zeznanie komornika G. J. wskazujące na możliwość celowego zanieczyszczenia paliwa przez ojca wnioskodawczyni, „aby ukarać (...).

Zarzuty apelacyjne wnioskodawcy dotyczące naruszenia przez Sąd Rejonowy prawa materialnego sprowadzają się do tezy, iż uczestnikowi przysługuje roszczenie windykacyjne opisane w treści art. 222 k.c., gdyż przepis ten ma charakter *ius specialis* w stosunku do norm dotyczących odpowiedzialności deliktowej opisanej w art. 415 k.c. Nadto, wnioskodawca formułuje tezę, iż do konkurencji roszczeń windykacyjnego i odszkodowawczego nie dochodzi nawet w przypadku uszkodzenia czy pogorszenia rzeczy. Z poglądem takim, co do zasady nie można się zgodzić. Autorzy Systemu Prawa Prywatnego (tom 1, Rozdział IX str. 677) wskazują, że gdy idzie o odpowiedzialność deliktową, zdarzeniem decydującym o powstaniu zbiegu może być np. uzyskanie posiadania czynem zabronionym (kradzież), to poglądem panującym w polskim piśmiennictwie jest aprobata istnienia we wskazanych przypadkach zbiegu i jego rozwiązania przez wybór sposobu ochrony służącej uprawnionemu.

Przytoczone przez wnioskodawczynię orzeczenia Sądu Najwyższego nie są adekwatne do sytuacji faktycznej w niniejszej sprawie. Wyrok z dnia 9 czerwca 2000 r. (IV CKN 1159/00) dotyczy roszczeń uzupełniających z art. 224 i 225 k.c., a konkretnie roszczenia właściciela o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie przez posiadacza z jego rzeczy, a analizowanej sprawie z nieruchomości. W tym orzeczeniu Sąd Najwyższy przywołuje również, cytowaną przez wnioskodawczynię uchwałę z dnia 11 maja 1972 r. w sprawie III CZP 22/72, gdzie stwierdzono, iż posiadacz nieruchomości, który dokonał na nią nakładów nie może po upływie terminu przedawnienia przewidzianego w art. 229 par. 1 KC dochodzić ich równowartości na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu. Sąd Najwyższy zwrócił uwagę na to, że zarówno roszczenia przewidziane w art. 226 KC, jak i wynikające z przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu mają taką samą co do zasady treść, tzn. zmierzają do wyrównania posiadaczowi straty, jaką poniósł na skutek tego, że dokonał inwestycji na cudzą rzecz. To stwierdzenie prowadzi z kolei do wniosku, że przepisy zawarte w art. 226 KC stanowią w zakresie w tym artykule unormowanym *lex specialis* w stosunku do ogólnych norm o bezpodstawnym wzbogaceniu. Jeżeli zaś tak, to zgodnie z ogólną regułą stosunku *lex specialis* do *lex generalis* przyjęć należy, że przepisy art. 226 KC wyłączają stosowanie do zwrotu nakładów dokonanych przez posiadacza przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu albo że - inaczej mówiąc - nie ma w danym wypadku zbiegu norm. Podobnych roszczeń dotyczyła sprawa IV CR 29/86.

Umyka wnioskodawczyni również i to, iż uczestnik odmówił przyjęcia paliwa, które miało być wypompowane z zajętej bezprawie przez poprzednika wnioskodawczyni stacji benzynowej żądając w zamian albo dostarczenia paliwa renomowanego dystrybutora albo świadczenia pieniężnego, co nastąpiło w piśmie z dnia 24 lipca 2013 r. (k. 56). Uczestnik sformułował tezę o braku pewności co do tożsamości paliwa oferowanego mu przez wnioskodawczynię oraz o jego jakości. Swoje obiekcje uzasadniał również złymi relacjami stron, których apogeum stanowiło zajęcie stacji

benzynowej powiązane ze zniszczeniem rzeczy służących do dystrybucji paliwa oraz podejrzeniem co do jakości paliwa, a zwłaszcza ewentualnych konsekwencji związanych z jego sprzedażą klientom.

Zwrócić tu należy uwagę na to, iż chociaż przedmiotem niniejszej sprawy nie jest złożenie przedmiotów wskazanych przez wnioskodawczynię do depozytu sądowego lecz zarządzenie ich sprzedaży, co pozwoliło by zweryfikować jakość sprzedanego paliwa, to jednak w relacjach między stronami zaistniały fakty prawotwórcze, które czyniły wnioski K. B. niezasadnymi.

Sposób ukształtowania wzajemnych relacji między stronami przez A. B. czyni uprawnioną tezę co do braku tożsamości między paliwem zabranym przez tą osobę ze stacji paliw w K. bądź o pogorszeniu jakości tego paliwa, co miało związek z jego wielokrotnym wypompowywaniem, transportem czy przechowywaniem w cysternach i innych zbiornikach. Nie bez znaczenia pozostają tu wątpliwości opisane przez Komornika G. J. a związane z podejrzeniem celowego zanieczyszczenia paliwa w celu wyeliminowania uczestnika jako konkurenta na rynku paliw płynnych. Podkreślić przy tym należy akcentowane przez uczestników okoliczności związane ze znaczną wartością tego paliwa, brakiem pewności co do jego jakości oraz pewności co do tożsamości z paliwem znajdującym się na zajętej stacji.

Sformułowanie pisma z dnia 24 lipca 2013 r. wpłynęło na modyfikację przez uczestnika wzajemnych relacji między stronami zgodnie z treścią art. 363 k.c. poprzez wybór świadczenia, z którego wyeliminowano przyjęcie paliwa przechowywanego w cysternach wnioskodawczyni i przedstawianego jako paliwo usunięte z zajętej bezprawnie stacji benzynowej. Skutkiem wyboru przez uczestnika świadczenia. Wybór raz dokonany staje się nieodwracalny na ogólnych zasadach rządzących składaniem oświadczeń woli. Skutek wyboru polega na zniweczeniu dwoistości świadczenia, przy czym nabiera ono charakteru pieniężnego albo niepieniężnego ex tunc (System Prawa Prywatnego, tom 6. Rozdział I. A. O./K., str. 185). Skuteczne złożenie omawianego tu oświadczenia czyni zarzuty związane niezastosowaniem przez Sąd Rejonowy przepisów art. 357 k.c. i 486 k.c. nietrafnymi.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. apelację wnioskodawczyni oddalono, zaś w oparciu o treść art. 520 § 2 k.p.c. obciążono ją kosztami postępowania odwoławczego, na które składało się wynagrodzenie pełnomocnika uczestniczki wyznaczone w stawce minimalnej.

SSO Zbigniew Ciechanowicz SSO Karina Marczak SSO Agnieszka Bednarek-Moraś